

ἄσυνάρτητα μέτρα / inconexa metra

1. ΗΕΡΗΑΕΣΤ. 47. 3 sqq. γίνεται δὲ καὶ ἄσυνάρτητα, ὅποταν δύο κῶλα μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι μὴδὲ ἔνωσιν ἔχειν ἀντὶ ἐνὸς μόνου παραλαμβάνηται στίχου. πρῶτος δὲ καὶ τούτοις Ἀρχίλοχος κέχρηται· πῆ μὲν γὰρ ἐποίησεν ἕκ τε ἀναπαιστικοῦ ἐφθημιμεροῦς καὶ τροχαικοῦ ἡμιολίου τοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ· (fr. 168. 1 sq. West)

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον.

τοῦτο δὲ οἱ μετ' αὐτὸν οὐχ ὁμοίως αὐτῷ ἔγραψαν. οὗτος μὲν γὰρ τῆ τε τομῆ δι' ὄλου κέχρηται [τοῦ ἐφθημιμεροῦς] καὶ σπονδείους παρέλαβεν ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ κῶλῳ, οἶον· (fr. 170 West)

ἄστων δ' οἱ μὲν κατ' ὀπισθεν ἦσαν· οἱ δὲ πολλοί·

οἱ δὲ μετ' αὐτὸν τῆ μὲν τομῆ ἀδιαφόρως ἐχρήσαντο, ὥσπερ Κρατῖνος· (fr. 360 [PCG IV, p. 297] Kassel-Austin)

χαῖρ', ὦ μέγ' ἀχρειόγελως ὄμιλε ταῖς ἐπίβδαις,

τῆς ἡμετέρας σοφίας κριτῆς ἄριστε πάντων·

εὐδαίμων' ἔτικτέ σε μήτηρ ἱκρίων ψόφησις·

ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως τὸ τρίτον τέτμηται τοῖς Ἀρχιλοχείοις, τὰ δὲ πρὸ αὐτοῦ δύο πρὸ συλλαβῆς, καὶ μέντοι καὶ τοὺς σπονδείους παρητήσαντο τοὺς ἐν τῷ μέσῳ οἱ μετὰ τὸν Ἀρχίλοχον, ὡς οὐκ ἀναπαιστικὸν ἠγούμενοι, ἀλλὰ προσοδιακόν, τὸ ἐξ ἰωνικῆς καὶ χοριαμβικῆς, τῆς ἰωνικῆς καὶ βραχεῖαν τὴν πρώτην δεχομένης, δύναται δὲ καὶ εἰς τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι, εἰ ἀπὸ σπονδείου ἄρχοιτο, οἶον τὸ Σαπφούς· (fr. 124 Voigt)

αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα,

τοῦ προσοδιακοῦ ὄν καὶ τοῦτο εἶδος [τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ συγκείμενον]. τὸ τοίνυν ἀναπαιστικὸν εἴ τις οὕτω διαιροῖτο, εὐρήσει τῷ προσοδιακῷ ἐφαρμόζον. ἐὰν μὲν γὰρ σπονδεῖον ἔχη τὸν πρῶτον, τοὺς δὲ ἐξῆς ἀναπαίστους, τὰς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου δύο βραχείας προσθεῖς τῷ σπονδεῖῳ ποιήσεις ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τὸν δ' ἐξῆς χοριάμβον. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου καὶ ἀπὸ δακτύλου ἄρχηται τὸ ἀναπαιστικὸν ὡς ἰωνικὸν λελυμένον παραλαμβάνεσθαι, τῶν ἐξῆς χοριάμβου γινομένων. διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ, ὥσπερ Ἀρχίλοχος ἐν τῷ·

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε,

ὡς δυναμένου καὶ τοῦ παιῶνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος παραλαμβάνεσθαι [ἵνα μὴ ἀπεικὸς τῷ προσοδιακῷ γένηται τὸ ἀναπαιστικόν]. παραιτοῦνται τοίνυν τοὺς ἐν μέσῳ σπονδείους, ἵνα μὴ ἀπεικὸς τῷ προσοδιακῷ γένηται τὸ ἀναπαιστικόν, ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ. δύναται δὲ τις βιαζόμενος καὶ ἐξῆς ὄντων δύο σπονδείων, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ·

ἄστων δ' οἱ μὲν κατ' ὀπισθεν

τὸν πρῶτον μολοσσὸν ποιήσας καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος, τὸν ἐξῆς χοριάμβον ποιῆσαι, εἰ μὴ ἄρα ἐν τῷ προσοδιακῷ ἢ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τουτέστιν ὁ μολοσσός, μὴ ἐμπίπτοι. ὑπονοήσειε δ' ἂν τις καὶ τρίτην διαφορὰν εἶναι τῷ Ἀρχιλόχῳ πρὸς τοὺς μετ' αὐτόν, καθ' ἣν ἀναπαίστῳ δοκεῖ τῷ πρῶτῳ χρῆσθαι· (fr. 168. 3 sq. West)

ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεται δ' ἀκούων
(fr. 171 West)

φιλέειν στυγνὸν περ ἔοντα, μηδὲ διαλέγεσθαι,
ᾧ οὐκ ἐχρήσαντο ἐκείνοι. φαίνεται δὲ οὐδ' αὐτὸς κεχρημένος· δύναται γὰρ ἀμ-
φότερα κατὰ συνεκφώνησιν εἰς ἱαμβὸν περιστάσθαι, ἢ δὲ φαντασία τοῦ ἀναπαί-
στου γέγονε διὰ τὴν ἰωνικὴν ἐν ἑκατέρῳ διαίρεσιν ὥστε τὰς προειρημένας μόνας
δύο διαφορὰς εἶναι τοῖς νεωτέροις πρὸς τὸν ἱαμβοποιὸν Ἀρχιλόχον. Κρατῖνος
δὲ ὅταν λέγῃ ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις' (fr. 11 [PCG IV, p. 128] Kassel-Austin)

Ἐρασμονίδη Βάθιππε τῶν ἄωρολείων,
τοῦτο τὸ μέτρον ἀγνοεῖ ὅτι οὐκ ἄντικρυς μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου τὸν
Ἐρασμονίδην. ἐν μὲν δὴ τοῦτο τῶν παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων ἄλλο δὲ τὸ ἐκ
δακτυλικῆς τετραποδίας καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰθυφαλλικοῦ' (fr. 188. 1 West)

οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἀπαλὸν χροᾶ κάρφεται γὰρ ἦδη·
γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος τῆς τετραποδίας διὰ τὴν ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον καὶ
κρητικὸς' (fr. 190 West)

καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους οἶος ἦν ἐπ' ἦβης.
τοῦτο παρὰ τοῖς νεωτέροις πολὺ τὸ μέτρον ἐστίν, ὥσπερ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ'
(fr. 554 Pfeiffer)

τόν με παλαιστρίταν ὁμόσας θεὸν ἐπτάκις φιλήσειν.
παρὰ δὲ Κρατῖνῳ ἐν τοῖς Σεριφίοις οὐκέτι ἀκατάληκτόν ἐστι τὸ δακτυλικὸν
τὸ ἡγούμενον τοῦ ἰθυφαλλικοῦ, ἀλλὰ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον' (fr. 225
[PCG IV, p. 237] Kassel-Austin)

χαίρετε πάντες ὅσοι πολὺβωτον ποντίαν Σέριφον.
τρίτον δὲ ἐστὶ παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ
ιαμβικοῦ διμέτρου ἀκατάληκτον' (fr. 196 West)

ἀλλά μ' ὁ λυσιμελής, ὠταῖρε, δάμναται πόθος.
ἐνδοξόν ἐστὶ ἐπισύνθετον καὶ τὸ διπενθημιμερὲς τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμε-
νον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἱαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρη-
ται μὲν καὶ Ἀλκαῖος ἐν ἄσματι, οὐ ἡ ἀρχή' (fr. 383 Voigt)

ἦ ῥ' ἔτι Δινομένη τῷ Τυρρακίῳ
τάρμενα λαμπρὰ κέοντ' ἐν Μυρσινίῳ,
κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ἄσμασιν' (fr. 48 [PMG 393] Page)

Ὅρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλεῖ μεναιχμάν.
τὸ δὲ ἀντεστραμμένον τούτῳ ἱαμβέλεγος καλεῖται· τούτῳ δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ
ἴσμεν τινὰ κεχρημένον, διεσπαρμένως δέ' (Pind. fr. 30. 1 Snell-Mahler)

πρῶτον μὲν εὐβουλον Θέμιν οὐρανιαν,
(Pind. fr. 35 nell-Mahler)

κείνων λυθέντες σαῖς ὑπὸ χερσίν ἄναξ.
γίνεται δὲ καὶ τριπενθημιμερὲς ἐκ τούτων τὸ καλούμενον πλατωνικόν, ἐν ᾧ τὰ
μὲν ἑκατέρωθεν δύο δακτυλικά εἰσι πενθημιμερῆ, τὸ δὲ μέσον ἱαμβικόν· κέ-
χρηται δὲ αὐτῷ Πλάτων ἐν Ξαντρίαις' (fr. 96 [PCG VII, p. 472] Kassel-Austin)

χαίρε παλαιογόνων ἀνδρῶν θεατῶν ξύλλογε παντοσόφων.
ἀντεστραμμένον δὲ ἐστὶ τούτῳ τὸ πινδαρικόν καλούμενον' (Pind. fr. 34 Snell-
Mahler)

ὄς καὶ τυπεὶς ἀγνώφ' πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν
(Pind. fr. 35b Snell-Mahler)

σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἶνησαν περισσῶς.
τοῦ δὲ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς δις λαμβανομένου γίνεται τὸ ἐλεγείον·
ἀλλὰ τὸ μὲν δεῦτερον αὐτοῦ μέρος ἐπτασύλλαβον αἰεὶ μένει, ἐκ δύο δακτύ-
λων καὶ συλλαβῆς, τὸ δὲ πρότερον κινουμένους ἔχει τοὺς δύο πόδας, ὥστε
ἢ δακτύλους αὐτοὺς γίνεσθαι ἢ σπονδαίους, ἢ τὸν μὲν πρότερον δάκτυλον,
τὸν δὲ δεῦτερον σπονδαίον ἢ ἀνάπαλιν τὸν μὲν πρότερον σπονδαίον, τὸν δὲ
δεῦτερον δάκτυλον· παρ' ἣν αἰτίαν τὸ μὲν δεῦτερον αἰεὶ διπλασιαζόμενον τὸ
ἐλεγείον ποιεῖ, τὸ δὲ πρότερον οὐκέτι, ἐὰν μὴ ἐκ δύο δακτύλων συνεστήκη,
οἶον (Callim. fr. 1. 2 Pfeiffer)

νήϊδες οἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι
τὸ μὲν δεῦτερον διπλασιασθὲν ποιεῖ ἐλεγείον, τὸ δὲ πρότερον οὐ· ὥστε αὐτὸ
ποτὲ μὲν τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον γίνεσθαι, ποτὲ δὲ τρισκαίδεκάσύλλαβον,
ποτὲ δὲ δωδεκάσύλλαβον. καὶ τοῦ μὲν τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβου ἔν σχήμα·
(Callim. fr. 1. 6 Pfeiffer)

παίσατε, τῶν δ' ἐτέων ἢ δεκάς οὐκ ὀλίγη.
ὁμοίως δὲ τοῦ δωδεκασυλλάβου ἔν· (Callim. fr. 1. 20 Pfeiffer)

τίκτεσθαι· βροντᾶν δ' οὐκ ἐμόν, ἀλλὰ Διός.
τοῦ δὲ τρισκαίδεκασυλλάβου δύο σχήματα· ποτὲ μὲν πρῶτος ὁ δάκτυλος·
(Callim. fr. 1. 2 Pfeiffer)

νήϊδες οἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι.
ποτὲ δὲ δεῦτερος· (Call. fr. 3. 2 Pfeiffer)

ρέζειν, καὶ στεφῶν εὐαδε τῷ Παρίῳ.
δεῖ δὲ τὸ ἐλεγείον τέμνεσθαι πάντως καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν· εἰ δὲ μή,
ἔσται πεπλημμελημένον, οἶον τὸ Καλλιμάχου· (fr. 384a Pfeiffer)

ἰερά, νῦν δὲ Διοσκουρίδω γενεῆ.
ἄλλο ἀσυνάρτητον [ὁμοίως] κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐξ ἰαμβικοῦ διμέ-
τρου ἀκαταλήκτου καὶ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς, τοῦ καλουμένου Εὐριπίδειου,
οἶόν ἐστι τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον Ἰοβάκχοις· (fr. 322 West)

Δήμητρος ἀγνῆς καὶ Κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.
ἄλλο τούτου ἔλαττον παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν τὸ καλούμενον εὐρι-
πίδειον τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον, οἶον παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ (fr. 929
Nauck²)

ἔφως ἠνίχ' ἵπποτας ἐξέλαμψεν ἀστήρ,
παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ· (fr. 227. 1 Pfeiffer)

ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χορῷ· τῆς λύρης ἀκούω·
καὶ τῶν Ἑρώτων ἠσθόμην· ἔστι κάφροδιτη.
ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέ-
τρου ἀκαταλήκτου καὶ ἰαμβικοῦ ἐφθημιμεροῦς, ὅπερ ἐὰν παραλλάξῃ τὴν το-
μὴν, γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν (Sapph. 132 Voigt),

ἔστι μοι καλὰ πάϊς χρυσοῖσιν ἀνθέμοισιν
ἐμπερῆ ἔχοισα μορφάν, Κληῖς ἀγαπατά,
ἀντὶ τὰς ἐγὼ οὐδὲ Λυδῖαν πᾶσαν οὐδ' ἔρανανά.

τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς ὅτι οὕτως σύγκειται ὡς προεῖρηται, ἐκ τοῦ τροχαικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τοῦ ἐφθημιμεροῦς ἱαμβικοῦ, τὸ δὲ πρῶτον, διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς ἔχειν τὴν τομὴν, ἐγένετο προκαταληκτικόν, ἐκ τροχαικοῦ ἐφθημιμεροῦς·

ἔστι μοι καλὰ πάϊς

καὶ διμέτρου ἀκαταλήκτου τοῦ·
χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν·

τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου·
ἀντὶ τὰς ἐγὼ οὐδὲ Λυδῖαν

καὶ βραχυκαταλήκτου·
πᾶσαν οὐδ' ἔραναν.

Ἄνακρέων δὲ οὐκ ἱαμβικῶ ἀλλὰ χοριαμβικῶ ἐπιμίκτω πρὸς τὰς ἱαμβικὰς ἐπιγαγε τὸ ἰθυφαλικόν· (fr. 42 [PMG 387] Page)

τὸν λυροποιὸν ἠρόμην Στράτιν εἰ κομήσει.

τούτου δὲ μείζον ἐστὶ συλλαβῆ τῇ τελευταίᾳ τὸ καλούμενον Κρατίνειον· ἔστι γὰρ ἐκ χοριαμβικοῦ ἐπιμίκτου, τοῦ τὴν δευτέραν ἱαμβικὴν ἔχοντος καὶ τροχαικοῦ ἐφθημιμεροῦς· (Cratin. fr. 361 [PCG IV, p. 298] Kassel-Austin)

Εὔιε κισσοχαῖτ' ἀναξ, χαῖρ', ἔφασκ' Ἐκφαντίδης
πάντα φορητὰ, πάντα τολμητὰ τῷδε τῷ χορῷ
πλὴν Ξενίου νόμοισι καὶ Σχοινίωνος, ὦ Χάρον.

τὸ μὲν οὖν καθαρὸν κρατίνειον τοιοῦτόν ἐστι· πολυσχημάτιστον δὲ αὐτὸ πεποιήκασιν οἱ κωμικοί. τοὺς γὰρ σπονδαίους τοὺς ἐμπύπτοντας ἐν τοῖς ἱαμβικοῖς καὶ τοῖς τροχαίκοις παρὰ τὰξιν παραλαμβάνουσιν ἐν ταῖς μέσαις συζυγίαις, τῇ τροχαικῇ καὶ τῇ ἱαμβικῇ. Εὐπόλις δὲ ἐν τοῖς Ἀστρατεῦτοις καὶ ἀτακτοτάτως συνέθηκε τὸ εἶδος· πῆ μὲν γὰρ τοιαῦτα ποιεῖ· (fr. 42. 1 sq. [PCG V, p. 318] Kassel-Austin)

ἄνδρες ἐταῖροι, δεῦρ' ἤδη τὴν γνώμην προσίσχετε,
εἰ δυνατόν, καὶ μὴ τι μείζον πράττουσα τυγχάνει,

πῆ δὲ τοιαῦτα· (fr. 42. 3 [PCG V, p. 318] Kassel-Austin)
καὶ ξυνεγιγνόμεν ἄει τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισιν,

ὥσθ' ὅλον αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον ἀνακρεοντεῖω τῷδε· (fr. 41 [PMG 386] Page)

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν,

πῆ δὲ καὶ ἄλλοις ἐχρήσατο λίαν ἀτάκτοις σχήμασι. καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν δὲ καταληκτικῶν διμέτρων δικατάληκτον, ὃ Φερεκράτης ἐνώσας σύμπυκτον ἀνάπαιστον καλεῖ ἐν τῇ Κοριαννοῖ· (fr. 84 [PCG VII, p. 142] Kassel-Austin)

ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν ἐξευρήματι καινῷ
συμπύκτοις ἀναπαιστοῖς.

καὶ τὸ ἐκ τῶν ἱαμβικῶν ἐφθημιμερῶν δικατάληκτον Καλλιμάχος· (*epigr.* 39. 1 sq. Pfeiffer)

Δήμητρι τῇ πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν,

ὄπερ προέταξεν ἐπισυνθέτου, τοῦ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας καὶ ἰθυφαλικοῦ, τοῦδε· (*epigr.* 39. 3 Pfeiffer)

Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδεύματο· ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης.

καὶ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο ἢ Σαπφῶ πεποίηκε· (fr. 127 Voigt)

δεῦρο δηῦτε Μοῖσαι χρύσειον λιποῖσαι.

καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἐφθημιμερῶν τῶν εἰς τὴν ἱαμβικὴν κατάκλειδα, ἢ αὐτὴ ποιήτρια· (fr. 112. 1 sq. Voigt)

ὄλβιε γαμβρέ, σοὶ μὲν δὴ γάμος, ὡς ἄραο.

ἐκτετέλεστ', ἔχης δὲ παρθένον, ἂν ἄραο.

κάσθ' ὄπου συνήψε τὴν λέξιν· (fr. 112. 4 Voigt)

μελλίχροος δ' ἐπ' ἱμερτῶ κέχυται προσώπω.

τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν ἀσυναρτήτων.

HERHAEST. 77. 19 sqq. ap. Schol. in Hermog. RhG VII 2, p. 936. 26 sqq. Walz ἰστέον ὅτι Ἑφαιστίων φυσικὰ μέτρα γενικὰ βούλεται εἶναι ἐννέα· δακτυλικόν, ἀναπαιστικόν, ἱαμβικόν, τροχαικόν, ἀντισπαστικόν, χοριαμβικόν, ἰωνικόν ἀπὸ μείζονος, ἰωνικόν ἀπ' ἐλάττονος, κρητικόν· τὰ δὲ παρὰ ταῦτα καλεῖ ἀσυνάρτητα ἀπ' ἐλάττονος, κρητικόν· τὰ δὲ παρὰ ταῦτα καλεῖ ἀσυνάρτητα καὶ συγκεχυμένα.

ARISTID. QUINT. *de mus.* I 28 (p. 51. 1 sqq. Winnington-Ingram) γίνεται δὲ ἐκ τούτων τῶν αὐτῶν μὲν διπλασιαζομένων μέτρων σύνθετα, τῶν δ' ἀνομοίων ἀσυνάρτητα· τούτων δὲ τὰ μὲν ἐκ δυεῖν μέτρων ἐν ἀποτελεῖ κῶλον, τὰ δὲ ἐκ μέτρου καὶ τομῆς ἢ μέτρου καὶ τομῶν ἢ ἐκ πασῶν τομῶν, ἢ ἀνάπαλιν τομῆς καὶ μέτρου <ἢ τομῶν> καὶ μέτρου· ὧν ποικίλη μὲν ἢ τε χρήσις καὶ ἢ ἐπ' ἀκριβὲς τεχνολογία, εὐχερῆς δὲ τοῖς ἐπιστήμοσιν εἰς κατανόησιν. γίνεται δὲ καὶ κατ' ἀντιπάθειαν μέτρα δύο· ὧν τὸ μὲν ἐπιωνικόν καλεῖται, ὅτε διποδίας ἱαμβικῆς προκειμένης ἰωνικὴν ἐπιφέρεισθαι συμβαίνει, ἥτις οἰκειότητα πρὸς τροχαικόν, ὡς ἐπεδείξαμεν, ἔχουσα δεόντως ἂν ἀντιπάσχειν τῇ ἱαμβικῇ λέγοιτο, τὸ δὲ ἐπιχοριαμβικόν, ὅτε τροχαικῆς προκειμένης διποδίας ἐπιφέρεται χοριαμβικῇ, οἰκειότητα πρὸς τὴν ἐναντίαν τοῦ τροχαϊκοῦ τὴν ἱαμβικὴν, ὡς προειρήκαμεν, ἔχουσα. ἐπιφέρεται δ' αὐτῇ πολλακίς καὶ ἰωνικῇ, ἢ συμπέρονθε τῇ τροχαϊκῇ· ἐπιφέρεται δὲ καὶ τῇ πρὸς αὐτὴν ἀντικειμένη, λέγω δὲ τῇ ἀντισπαστικῇ. αὐξεται δὲ καὶ ταῦτα μέχρι τετραμέτρων, καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἀκατάληκτα, τὰ δὲ καταληκτικὰ γίνονται. μέσα δὲ καλεῖται μέτρα, ὅτε δύο ποδῶν ἀντιθέτων εἰς μεταξὺ πίπτων, οἰκειότητα πρὸς ἀμφοτέρους ἔχων, δυσδιάκριτον ποιεῖ τὴν βάσιν· οἶον <εἰ> ἔκκειμένου μὲν ἐνὸς δακτύλου, διμέτρου δὲ ἀναπαιστικοῦ κατὰ μέσον πέσοι σπονδεῖος, ἄδηλον πότερα δύο φήσομεν εἶναι μέτρα, τὸ μὲν δακτυλικόν, τὸ δ' ἀναπαιστικόν, ἄμφω δίμετρα, ἢ τὸ σύμπαν τετράμετρον ἀναπαιστικόν· καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ μέτρων ταῦτὸν θεωρεῖται.

TZETZ. *de metr. Pind.* 94. 27 sqq.

ταῦτα δὲ ἀσυνάρτητα λέγονται τοῖς τεχνίταις.

ὅταν γὰρ μὴ δυνάμενα ἀλλήλοισι συναρτᾶσθαι

μηδ' ἔχειν ἔνωσιν τινὰ δύο ἢ τρία κῶλα

ἀντὶ ἐνὸς λαμβάνωνται τοῦ στίχου, τότε λέγε

αὐτὰ γε ἀσυνάρτητα· ἔχεις ἰδοῦ τὸ σύμπαν.

διαφορὰν δὲ μάνθανε πάλιν ἀσυναρτήτων

πρὸς τὰς κατ' ἀντιπάθειαν, ἦνπερ ἔχουσι μίξιν.

μίξις ποδῶν ἐργάζεται τὴν ἀντιπάθειάν σοι·
μίξις δὲ κῶλων ἐμποιεῖ μέτρον ἀσυναρτήτων.

TZETZ. in Aristoph. *av.* 1376-1377 (p. 1157. 2 Koster) ἀφοβῶ ... νέαν] ἀσυνάρτητον τὸ κῶλον πρὸς διαβολήν.

TZETZ. in Aristoph. *ran.* 394a (p. 807. 2 sq. Koster) ἀσυνάρτητα ἐξ ἰαμβικῶν καὶ τροχαικῶν.

TZETZ. in Aristoph. *ran.* 706b (p. 885. 1 sq. Koster) ἀσυνάρτητοι ἐξ ἰαμβικῶν καὶ δακτυλικῶν καὶ ἀναπαιστικῶν καὶ τροχαικῶν.

ANON. HARL. 27. 7 sqq. τὰ δὲ ἀσυνάρτητα μέτρα εἰσὶν, ἅπερ ἐπὶ πάντων τῶν μέτρων θεωρεῖται. γίνεται δέ, ὅταν δύο κῶλα ἐξ ἄλλου καὶ ἄλλου μέτρου μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι ἀντὶ ἐνὸς παραλαμβάνηται στίχου ἢ ἀπὸ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ, ἢ ἐξ ἀναπαιστικοῦ ἐφθημιμεροῦς καὶ τροχαικοῦ ἡμιολίου, ἡμιόλιον δὲ λέγεται ἢ μία καὶ ἡμισυ συζυγία, ἢ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ, ἢ ἐκ δακτύλων καὶ ἡμιολίου τροχαικοῦ, ἢ ἐξ ἰαμβικοῦ καὶ τροχαικοῦ, ἢ ἐξ ἄλλων δύο κῶλων ἀδιάφορον μέτρον ἐχόντων. τούτων δὲ τῶν ἀσυναρτήτων καὶ ἀνακεκλιμένα τινὰ καλοῦνται, ἅπερ οὕτω λέγονται διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ τέλους πρὸς τὴν ἀρχὴν μετρεῖσθαι καὶ μὴ ἐν ἑτέρῳ μέτρῳ ἐμπίπτειν.

ANON. VAT. 189 εἰσὶ καὶ ἕτερα μέτρα ἀσυνάρτητα λεγόμενα, ὅποταν δύο κῶλα ἐξ ἄλλου καὶ ἄλλου μέτρου μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι, μηδὲ ἔνωσιν (ἐνώσιν *Günther*) ἔχειν ἀντὶ ἐνὸς παραλαμβάνηται στίχου (στίχον *Günther*).

ANON. VAT. 195 ἀσυνάρτητον δὲ μέτρον ἐστίν, ὅποταν δύο κῶλα ἐξ ἄλλου καὶ ἄλλου μέτρου μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι μηδὲ ἐνωθῆναι ἀντὶ ἐνὸς παραλαμβάνηται στίχου (στίχον *Günther*), οἷον ἀπὸ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ ἢ ἐξ ἀναπαιστικοῦ ἐφθημιμεροῦς καὶ τροχαικοῦ ἡμιολίου. ἡμιόλιον δὲ λέγεται ἢ μία ἡμισυ συζυγία ἢ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ ἢ ἐκ δακτύλων καὶ ἡμιολίου τροχαικοῦ ἢ ἐξ ἰαμβικοῦ καὶ τροχαικοῦ ἢ ἄλλων δύο κῶλων διάφορον μέτρον ἐχόντων. γίνωσκε δὲ ὅτι ἐν τῷ λεγομένῳ ἐγκωμολογικῷ τίθεται καὶ ἀνάπαιστος ἐν τῷ πρώτῳ ποδι τοῦ ἰαμβικοῦ. ὅτι εἰσὶ καὶ ἀνακλώμενα ἀσυνάρτητα. ἀνακλώμενα δὲ λέγεται τὸ καὶ ἀπὸ τοῦ τέλους πρὸς τὴν ἀρχὴν ἀνακλώμενον (*A. Tessier, «Eikasmos» 10, 1999, p. 410, μετρούμενον Günther*) καὶ μὴ ἐν ἑτέρῳ μέτρῳ ἐμπίπτειν.

SCHOL. REC. in Pind. *Ol.* 1 (p. 48. 10 sqq. Abel) Τὸ δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, σύνθετον ἦτοι ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου, τὸν α' ἔχοντος πόδα τρίβραχυν ἤγουν χορεῖον, καὶ τροχαϊκοῦ πενθημιμεροῦς. εἶη δ' ἂν καὶ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ὅμοιον τῷ γ', τὸν α' ἔχοντος πόδα πεντασύλλαβον διἰαμβον, τὸν β' ἀντίσπαστον, τὸν δὲ γ' κρητικὸν ἦτοι ἀμφίμακρον.

SCHOL. REC. in Pind. *Ol.* 3 (p. 147. 1 sqq. Abel) ἐπεὶ γοῦν καὶ τοῦτο ἐκ β' πενθημιμερῶν σύγκειται, τοῦ α' δακτυλικοῦ, τοῦ β' δὲ ἰαμβικοῦ, διὰ τοῦτο διπενθημιμερὲς καλεῖται. ἔστι δὲ ἀσυνάρτητον, διότι μὴ πεφυκὸς ἠνώθη. τὸ δὲ ἐν κῶλοισι ἀσυνάρτητον τοῦτο ἀντιπαθές, ἐναντίοις ποσὶν ἠνωμένον.

SCHOL. REC. in Pind. *Ol.* 6 (p. 198. 2 sq. Abel) τὸ ζ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικοῦ καὶ δακτυλικοῦ πενθημιμερῶν, ὃ καλεῖται ἰαμβέλεγος.

SCHOL. REC. in Pind. *Ol.* 9 (p. 311. 23 sqq. Abel) τὸ ζ' ἐπιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἀσυνάρτητον δοκεῖ, ἐξ ἱαμβικῆς συζυγίας.

SCHOL. REC. in Pind. *Ol.* 11 (p. 369. 13 sqq. Abel) τὸ δ' ἀσυνάρτητον ἐκ τροχαικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἡμίσεος ἔπους· τρίμετρον γὰρ ἐστὶ δακτυλικὸν τὸ ἥμισυ τοῦ ἔπους.

SCHOL. REC. in Pind. *Ol.* 13 (p. 383. 17 sqq. Abel) τὸ ε' περιοδικὸν ἱάμβοις καὶ τροχαίοις, ἀλλὰ τὸ μὲν ἱαμβικὸν ἐστὶ μονόμετρον ἐξ ἀναπαιστού ἀρχόμενον, τὸ δὲ τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ β' ποδὸς δακτύλου. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἐκ β' ἱαμβικῶν συγκεῖσθαι κώλων πενθημιμερῶν, καὶ ἔστιν ὡσπερ ἀσυνάρτητον, εἰ καὶ μὴ ἐκ διαφόρων κώλων σύγκειται. εἰ δὲ μὴ παραδίδωσι τοῦτο ὁ μετρικός, οὐδὲν θαυμαστόν· τὰ καιριώτερα γὰρ παραδίδωσιν, ὡς ἐγχειρίδιον γράφων.

SCHOL. REC. in Pind. *Ol.* 14 (p. 420. 13 sqq. Abel) τὸ ζ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀσυνάρτητον ἐστὶν ἐκ παιωνικοῦ κρητικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἀντισπαστικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου, ἢ κατὰ συνίζησιν τῆς τελευταίας πενθημιμεροῦς, ὃ καλεῖται δογμακόν, τὸ ἀντισπαστικὸν δηλονότι. εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν ἔστω τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου, διαμβου καὶ παίωνος α' διὰ τὴν ἀδιάφορον.

SCHOL. REC. in Pind. *Ol.* 14 (p. 420. 19 sqq. Abel) τὸ θ' ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικῆς διποδίας ἦτοι διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τροχαικοῦ πενθημιμεροῦς.

SCHOL. in Aesch. *Pers.* 114 (p. 36. 2 sq. Massa Positano) + τὸ ζ' ἀσυνάρτητον ἐκ δύο τροχαικῶν πενθημιμερῶν συγκείμενον.

SCHOL. in Aesch. *Prom.* 425 (p. 34 Smyth) τὸ ε' ὅμοιον τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ διαμβου παίωνος γ' ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ ἱάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον· εἰ δὲ βούλει, ἀσυνάρτητον ἐξ ἱαμβικῆς καὶ ἀναπαιστικῆς συζυγίας.

SCHOL. VET. in Aesch. *sept.* 911-914c (II, p. 380. 2 sq. Smith) + τὸ ἀσυνάρτητον ἐκ δύο ἱαμβικῶν πενθημιμερῶν συγκείμενον. τὸ β' ὅμοιον.

SCHOL. BYZ. in Soph. *Oed. tyr.* 170 (p. 270. 19 sq. Longo) τὸ λβ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἱαμβικῆς συζυγίας καὶ ἀναπαιστικοῦ πενθημιμεροῦς.

SCHOL. BYZ. in Soph. *Oed. tyr.* 185 (p. 271. 9 sqq. Longo) τὸ μζ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἱαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἀναπαιστικοῦ ὁμοίου, ὃ καὶ καλεῖται διπενθημιμερές... τὸ μη' ἀσυνάρτητον ἐξ ἀναπαιστικῆς καὶ τροχαικῆς βάσεως.

SCHOL. BYZ. in Soph. *Oed. tyr.* 863 (p. 276. 24 sq. Longo) τὸ α' ἀσυνάρτητον ἐξ ἱαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαικοῦ ἐφθημιμεροῦς.

SCHOL. BYZ. in Soph. *Oed. tyr.* 1200 (p. 280. 15 sqq. Longo) τὸ ιη' ἀσυνάρτητον ἐξ ἱαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαικοῦ ἐφθημιμεροῦς. εἰ βούλει δέ, καὶ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν πολυσχημάτιστον ἐξ ἱαμβικῆς καὶ τροχαικῆς συζυγίας καὶ δακτύλου.

SCHOL. BYZ. in Soph. *Oed. tyr.* 1205 (p. 280. 22 sq. Longo) τὸ κβ' ἀσυνάρτητον ἐκ δύο τροχαικῶν πενθημιμερῶν.

SCHOL. in Aristoph. *av.* 407. 1 sqq. (p. 70 Holwerda) Τὸ καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων] εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας κώλων κζ'. ὦν τὸ α' τὸ β' καὶ γ' ἱαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δ' τὸ ε' τὸ ζ' καὶ τὸ η' ἀντισπαστικά δίμετρα ἀκατάληκτα

ἐπιμεμιγμένα διαίμβοις καὶ σπονδαίοις καὶ ἐπιτρίτοις. τὸ δὲ ζ' δίμετρον καταληκτικὸν ἦτοι ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται φερεκράτειον. τὸ θ' καὶ ι' ὅμοια τῷ α'. ὁ ια' ἱαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὰ ἐξῆς η' ὅμοια τῷ α'. τὰ ἐξῆς τούτων δ' παιωνικά διμέτρα καταληκτικά ἦτοι ἐφθημιμερῆ. ὁ κδ' ὅμοιος τῷ ια'. τὸ κε' καὶ κς' ὅμοια τῷ α'. τὸ δὲ κζ', τό' (v. 433)

λόγων ἀνεπτέρωμαι,

δίμετρον καταληκτικὸν ἦτοι ἐφθημιμερές, καλεῖται δέ, ὡς εἴρηται, τὰ τοιαῦτα ἱαμβικά κῶλα ἀνακρεόντεια. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. εἰσὶ δὲ καὶ ταῦτα τὰ κῶλα ἀσυνάρτητα κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον Lh.

SCHOL. in Aristoph. *av.* 451a. 5 sq. (p. 77 Holwerda) Tr ὁ α' ἀσυνάρτητος ἐξ ἀναπαιστικῶν διμέτρων βραχυκατάληκτων, καὶ ἱαμβικῆς βάσεως διὰ τὴν ἀδιάφορον.

SCHOL. in Aristoph. *av.* 539a. 2 sqq. (p. 91 Holwerda) Tr ἔστι δὲ καὶ ἀντίστροφος τῆς προρρηθείσης στροφῆς διὰ <τὸ> καὶ αὐτὴν ἐκ κῶλων συγκεῖσθαι καὶ στίχων ἀσυναρτήτων θ' ὁμοίων ἐκείνη.

SCHOL. in Aristoph. *av.* 626a. 3 sqq. (p. 101 Holwerda) Tr ὁ γ' ἀσυνάρτητος ἐξ ἀναπαιστικῶν πενθημιμεροῦς αἰολικοῦ διὰ τὸ ἔχειν τὸν α' πόδα ἱαμβον καὶ τροχαϊκοῦ ὁμοίου πενθημιμεροῦς. ὁ δ' ὅμοιος ... (8 sq.) ὁ ι' ἀσυνάρτητος ἐξ ἱαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ.

SCHOL. in Aristoph. *av.* 676b. 1 sqq. (p. 107 Holwerda) Tr ὦ φίλη ὦ ξουθή] τὸ πρό τῆς παραβάσεως τουτὶ κομμάτιον κῶλων ἐστὶ χοριαμβικῶν καὶ ἀντισπαστικῶν θ'. ὦν τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἦτοι ἐφθημιμερές, τὸ β' ἡμιόλιον ἦτοι δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ γ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται — ὡς εἴρηται ἐν τῇ παραβάσει τῆ ἐν τῷ δράματι τῶν Νεφελῶν — γλυκῶνειον. τὸ δ' ὅμοιον δίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται φερεκράτειον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. τὸ ε' ὅμοιον ἡμιόλιον ἦτοι δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ζ', τὸ ζ' καὶ τὸ η' ὅμοια τῷ γ'. τὸ δὲ θ', τό' (v. 684)

ἄρχου τῶν ἀναπαίστων,

ὅμοιον τῷ δ'. καλεῖται δὲ καὶ ταῦτα ἀσυνάρτητα κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος Lh.

SCHOL. in Aristoph. *av.* 737b. 1 sqq. (p. 116 Holwerda) Tr Μοῦσα λοχμαία] ἡ στροφή καὶ ᾠδὴ αὕτη κῶλων ἐστὶ διαφόρων καὶ ἀσυναρτήτων ις'. ὦν τὸ α' μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἦτοι πενθημιμερές. τὸ β' δίμετρον καταληκτικὸν τοῦ α' ποδὸς ἐξαβράχεος. τὸ γ' τροχαϊκὸν εὐριπίδειον. τὸ δ' ἀσυνάρτητον προσοδιακὸν καλούμενον, περὶ οὗ εἴρηται ἐν τῇ παραβάσει τοῦ Νεφελῶν δράματος. τὸ ε' ὅμοιον τῷ β'. τὸ ζ' ὅμοιον τῷ δ' ἀσυνάρτητον προσοδιακόν, οὐκ ἐκ παίωνος ἀρχόμενον ὡς ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐκ δακτύλου. τὸ ζ' ὅμοιον τῷ β', πλὴν βραχυκατάληκτον. τὸ η' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ θ' ἀσυνάρτητον ὅμοιον τοῖς ῥηθείσιν. τὸ ι' ὅμοιον.

SCHOL. in Aristoph. *av.* 920a. 5 sq. (p. 144 Holwerda) Tr τὸ δ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἀναπαιστικῆς καὶ ἱαμβικῆς βάσεως.

SCHOL. in Aristoph. *av.* 992. 4 sqq. (p. 154 Holwerda) Tr μετὰ δὲ τὸν μθ' στίχον κῶλον ἱαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον, καὶ μετὰ τὸν νβ' στίχον

ἀσυνάρτητοι β' ὧν ὁ α' σύγκειται ἐξ ἀναπαιστικῆς βάσεως καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου βραχυκατάληκτου, ὁ δὲ β' ἐξ ἀναπαιστικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς ὁμοίας βάσεως. καὶ ἔτι μετὰ τὸν γγ' στίχον ἀσυνάρτητοι β' ὧν ὁ πρῶτος σύγκειται ἐξ ἰαμβικοῦ ἐφθημιμεροῦς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως, ὁ δὲ β' ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως.

SCHOL. in Aristoph. *eq.* 756b (p. 179. 9 sqq. Wilson) Tr νῦν δεῖ σε πάντα κάλων] κορωνίς καὶ εἴσθεσις χοροῦ, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα κεῖσθαι, μεσῳδικὴ δὲ διὰ τὸ ἐξῆς εἰσάγεσθαι ἐτέραν διπλῆν, ἐκ στίχων ε'. ὧν οἱ μὲν γ' ἀσυνάρτητοι ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκατάληκτου τοῦ καλουμένου ἀνακρεοντείου καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ τοῦ καλουμένου ἀρχιλοχείου. καλεῖται δὲ τὰ τοιαῦτα ἀσυνάρτητα εὐριπίδεια. εἰσὶ γὰρ ὅμοια τῷ εὐριπίδειῳ τῷ (fr. 929 [TGF 661] Nauck²)

ἔπος ἠνίχ' ἰππότης ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

SCHOL. REC. in Aristoph. *nub.* 563d. 7 sqq. (p. 89 Koster) Tr² τὸ ζ' ἀσυνάρτητον τετράμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἀρχιλόχειον προσοδιακὸν ἀναπαιστικόν, ὡς Ἡφαιστίων φησὶν (p. 47. 22 sqq.). ἔχει δὲ τὸ κυρίως προσοδιακὸν τὸν μὲν α' πόδα ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἢ παιῶνα δεύτερον, τὸν δὲ β' χορίαμβον· τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν τὸν πρῶτον δάκτυλον, τὸν δὲ β' χορίαμβον, τοὺς δὲ ἐξῆς ἀναπαιστους· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τετράμετρον.

SCHOL. REC. in Aristoph. *nub.* 1085b. 7 sq. (p. 153. Koster) Tr¹ τὸ ε' (v. 1093) 'δημαγωγούσι δ' ἐκ τίνων' τροχαϊκὸν ἀσυνάρτητον ἐκ τροχαϊκῆς καὶ ἰαμβικῆς βάσεως.

SCHOL. REC. in Aristoph. *nub.* 1206a. 4 sqq. (p. 169 Koster) Tr¹ τὸ β' (v. 1207) 'αὐτός τ' ἐφ[υς] ὡς σοφός' ἰαμβικὸν διμέτρον καταληκτικὸν ἀ[συν]άρτη[τον] ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως ἧτοι μονομέτρου ἰαμβικοῦ καὶ τροχαϊκῆς κατακλείδος ἧτοι τροχαίου καὶ μιᾶς συλλαβῆς ἀδιαφόρου· αἱ γὰρ λήξεις τῶν μέτρων πάντων ἀδιάφοροι ... τὸ δ' (v. 1209) 'φήσουσι δὴ μ' οἱ φίλοι' ἰαμβικὸν διμέτρον κ[αταληκτικὸν ἀσ]υνάρτητον ὅμοιον τῷ β'.

SCHOL. VET. in Aristoph. *ran.* 675 (p. 295a. 1 sqq. Dübner) ἔστι γοῦν ἡ παρούσα ᾠδὴ ἐκ κώλων πολυσχηματίστων ἰβ'. ὧν τὸ πρῶτον τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἀσυνάρτητον προσοδιακὸν ἀναπαιστικὸν καλούμενον, ἢ δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον.

SCHOL. A in Hephaest. 151. 9 sq. μονοειδῶν ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀσυναρτήτων· ἐκεῖνα γὰρ ἐξ δύο εἰδῶν συνέστηκεν.

SCHOL. A in Hephaest. 152. 12 sqq. ὡς τὰ ἐλεγεία. τὸ γὰρ πρῶτον μέρος τοῦ ἐλεγείου πρὸς τὸ δεύτερον οὐχ ἦνεται ἐν τῷ μέτρῳ· οἷον μὴ κοινωνίαν ἔχοντα, ἀλλὰ ἀσυνάρτητα ὄντα. ἰστέον δὲ ὅτι ἀσυνάρτητα γίνεται τὰ πάντα ξδ'. τὰ γὰρ ὀκτώ μέτρα τοῖς ὀκτώ μέτροις, τουτέστιν ἑαυτοῖς, ἐπιπλεκόμενα ποιεῖ τὰ ξδ' v. τούτων γίνεται ἀπὸ τῶν ἐξασήμων μὲν λς' (ἐξάκις γὰρ τὰ ς' λς'), τῶν δὲ τετρασήμων τέσσαρα. τὰ <δὲ> λεγόμενα ἐπισύνθετα εἰσι κδ', ἃ καὶ αὐτὰ ἐστὶ τῶν ἀσυναρτήτων. ἔτι κατὰ θάτερον τρόπον τούτων μονοειδῆ μὲν ἐστὶν ὀκτώ (μονοειδὲς δὲ λέγεται ἀσυνάρτητον οἷον τὸ ἐλεγιακόν), ὁμοιοειδῆ δὲ ὀκτώ (οἷον ὅταν τὰ ἰαμβικὰ μὴ τέλεια ὄντα χοριαμβικοῖς ἢ ἀντισπαστικοῖς

ἐπιφέρεται ἢ τροχαϊκὰ ἰωνικοῖς ἢ ἐναλλάξ), ἐπισύνθετα δὲ κδ', ἀντιπαθῆ κδ', ὧν τὰ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς συλλαβῆς ἐκτιθεμένες, τὸ ὅλον ἔν ποιεῖ ***.

SCHOL. A in Hephaest. 157. 5 sq. τρίτον εἶδος ἀσυναρτήτων ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς καὶ τεσσάρων ἰάμβων.

SCHOL. A in Hephaest. 159. 9 sqq. ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν] λέγει τὸ πρῶτον τῶν δύο ἀσυναρτήτων, τὸ συγκείμενον ἐξ ἐναντίων ποδῶν δι-συλλάβων. τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἰάμβων σύγκειται, τὸ δὲ ἐκ τροχαίων, οἳ εἰσιν ἐναντίοι.

SCHOL. A in Hephaest. 161. 18 sq. δεῦρο δηῦτε] δοκεῖ δὲ τὸ σαπφικὸν μὴ εἶναι ἀσυνάρτητον· δύο γὰρ τροχαϊκὰ εἰσι. φαμέν οὖν ὅτι ἐὰν ἅμα συναρτήσωμεν τὰ δύο τροχαϊκὰ, εὐρίσκεται ἐν τῇ τρίτῃ χώρᾳ τῇ περιττῇ σπονδείος ἐν τροχαϊκῇ ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον.

SCHOL. A in Hephaest. 163. 5 sqq. τοῦ παντὸς μέτρου] περὶ αὐτοῦ τοῦ πριαπείου ὁ λόγος· ὁ γὰρ προηγούμενος τοῦ πριαπείου ἐστὶν ἀντίσπαστος, ὃς τὸν πρῶτον δισύλλαβον πόδα ἀδιάφορον ἔχων πάντως τὸν δεύτερον τροχαῖον αἰτεῖ, ἵνα ἢ τελευταία γένηται βραχεῖα· πάλιν οὖν μακρὰ γενομένη ἢ τελευταία καὶ σπονδείῳ τὸ σχῆμα τελέσασα τὸ ἀσυνάρτητον ποιεῖ.

ΑΡΤΗΘ. GL VI 88. 9 sqq. nam si sit iuxta legem pedis ex iambo [et trochaeo] initium metri, fit purum antispasticum metrum acatalectum, quod tamen iambica depositione concluditur, ut: (cf. Ov. met. VIII 270 sqq.)

erat sus Calydonius edax et fera belua.

si autem spondeus pro iambo ponatur, fit coniugatio pro antispasto epitriti quarti, ut:

o qui praeter agis caeruleo flumine limites.

si vero a trochaeo fiat initium, erit ex ditrochaeo coniugatio, ut:

aurea purpureum per pelagus segniter ad petras.

si autem a pyrrichio, fit coniugatio paeonis tertii, ut:

domus alta fuit, quae Danaen Acrisii tegens.

quae commutatio plerumque inter initia versuum fit nec facile in medietate, nisi in eo genere metrorum, quae ἀσυνάρτητα, id est inconexa sunt, reperitur.

ΑΡΤΗΘ. GL VI 102. 26 sqq. per ἀντιπάθειαν vero, id est per contrarium adfectum seu passionem, iunguntur ea quorum inter se contrariae species haud facile copulantur. est enim coniunctionis genus nimis scabrum atque asperum, ut sunt ionica ἀπὸ μείζονος cum iambicis vel dactylicis cum trochaicis semper dissentientia inter se atque abhorrentia, unde et ἀσυνάρτητα a Graecis, id est inconexa, appellantur, ut est:

beatus ille qui vacans mente vivit integra.

nam compositus apparet versus ex dimetro iambico acatalecto et dimetro trochaico catalectico ex diversis et contrariis amplexionibus: hi enim, etiamsi genere congruunt, specie tamen discrepant. item ex anapaestico <dimetro> acatalecto et iambico dimetro catalectico, ut est:

age nunc comites rabidae Cybeles vocant choras ad aras.

intellegis igitur atque ipso sensu abhorrentium aurium percipis duo metrorum

cola dissidentia inter se ita confragose atque aspere coisse in unitatem conectionemque, ut superiora lenem ac liquidam [nequaquam] convenisse videntur. item si quattuor dactylis tres trochaeos, quos vocant ithyphallicum, iungas, erit ἄσυνάρτητον, ut est illud:

tunc et amoris amor venit improbus aliger Cupido.

praeterea permixtiones colorum [id est membrorum] in metris quadripertitae <sunt. aut enim metra> ex duobus colis imperfectis conciliantur aut <ex> duobus perfectis aut ex perfecto et imperfecto aut contra, id est ex imperfecto et perfecto, quod ἄσυνάρτητον appellavimus metron, quale est ex iambico dimetro acatalecto et ithyphallico compositum ita:

iubar superne fulgida lucet arce caeli.

aut contra ex trochaico dimetro acatalecto et iambico dimetro catalectico, velut: caeruli Menoeta ponti ratisque recitator.

in eius modi enim versibus membrorum manifesta discretio est. quae autem ex duobus imperfectis colis [id est membris] conciliantur, vix est eorum separationem divisionemque cognoscere, in his praecipue, quae minimae proceritatis conexa iunguntur: exempli gratia si sit iambicum dimetrum catalecticum et sequatur dactylicum dimetrum brachycatalectum ita:

† dicata ex fario,

cum sit traditum colum ita demum iustae proceritatis accipi, si decem et octo temporibus suppleatur. cum autem nec coli mensuram brevitatis ista conficiat, quantum a perfecti versus mensura discordet, [et] utique manifestum est, cum colum portio versus esse tradatur. sunt item quae primam trochaicam, secundam choriambicam, tertiam trochaicam, sed et quartam syllaba breviorum coniugationem habeant, quorum exempla plerumque apud comicos <in> Diphili et Menandri comoediis reperiuntur. verum haec hactenus noscenda sunt, ne quid per imperitiam praeteriisse videamur: alioquin et vitanda et respuenda sunt. nam perfecto poetae levia et sonora sectanda sunt; quae autem fragosa et aspera, dicis causa, non ut imitentur, sed ut vitentur, noscenda sunt. quorum, sicut et aliorum complurium, auctor et parens fertur Archilochus singularis artificii in excogitandis ac formandis novis metris, qui primus epodos excitavit alios breviores, alios longiores, detrahens unum pedem seu colum metro, ut illi subiceret id quod ex ipso detractum esse videbatur: ut in heroo, a quo primum coepit, tamquam: (Hor. *carm.* IV 7. 1)

diffugere nives, redeunt iam gramina campis;

dehinc epodus sui generis: (Hor. *carm.* IV 7. 2)

arboribusque comae;

et illud, cum heroi versus secundo colo ithyphallico epodos per ἀντιπάθειαν respondet, ut: (cf. Verg. *Aen.* III 1)

Priamique evertere gentem fata iam parabant;

et multa alia, quae in processu operis demonstrabimus.

ΑΡΤΗΘΝ. GL VI 105. 8 sqq. nam si ex duobus iambicis, quae penthemimere vocantur, versus unus formetur, fiet sapphicum huius modi:

meat per aequor Inoa proles.

item si ex duobus iambicis dimetris catalecticis fiat permixtio, fit metrum quod aeschrionion dicitur, ut est:

amore me subegit et igneo furore.

similiter duo dactylica si coniungas penthemimere, fit elegium tale:

lactea sanguineis lilia mixta rosis.

vel si anapaestica hephthemimere copulentur, fiet metrum quod παροϊμακόν appellatur, veluti:

sed Iapygii vada ponti taciti prope litoris actas.

item ex duobus trochaicis, quae hephthemimere nuncupamus, fit metrum euripidion, quod est tale:

Phoebe carminum potens, cum sorore sis favens.

sed et multa alia per singula metrorum genera, quae persequi satis prolixum est, sub huius modi conexione miscentur. verum haec coniuncta, quae graece ἄσυνάρτητα [non composita] nominantur, ita perfecta sunt, ut facile sit unam quamque partem coli determinatione adsequi, cuius sit aut proceritatis aut generis.

ΑΡΘΗΝ. GL VI 106. 34 sqq. si ergo unius canonis haec summa de differentiarum multiplicatione colligitur, manifestum apud omnes erit octo canonum, id est metrorum principalium, multiplicationibus octies quingentas XII differentias fieri, quae in summam maioris numeri redactae efficient differentiarum, quibus ἄσυνάρτητα, id est inconexa, colliguntur, quattuor milia XCVI genera, quae per metrorum clausulas mutua earundem alternatione efficiuntur.

ΑΡΘΗΝ. GL VI 141. 5 sqq. emensis atque discussis his secundum propositum nobis ordinem, quae ex dactylico atque iambico genere per multiples compositionum figuras informata derivantur, superest ut ea quae ex utriusque concinnatione ac permixtione metrorum genera procreantur, quibus aut magni auctores nomina dederunt aut illustres poetae frequenter uti sunt, persequamur. namque Archilochum ferunt, quem parentem artis musicae iuxta multififormem metrorum seriem diversamque progeniem omnis aetas canit, acceptum ab his qui ante se inspexerant summamque tractaverant dactylicum, quod est omnium caput ac principium, per adiectiones detractationesque vertisse. e quo primum iambicum [metrum] per detractationem unius temporis formavit adaeque hexametrum, qui per dipodias trimeter efficitur; dehinc ab his duobus exorsus multa metrorum genera variaque produxit. namque ab iambico trochaicum, a dactylico anapaesticum prodidit mutata per translationem [ut] in utroque longa syllaba. rursus per incisionem singulorum atque coniunctionem pleraque metrorum genera commentus est. namque iambico trimetro detracta parte tertia, id est dipodia, dimetrum iambicum edidit sic: (Hor. *epod.* 2. 1)

beatus ille qui procul negotiis,

dehinc: (Hor. *epod.* 2. 2)

ut prisca gens mortalium.

similiter a dactylico eadem parte dempta, id est duobus retractis pedibus, tetra-

metrum de hexametro versum protulit, ut: (Verg. *buc.* 5. 72)
cantabunt mihi Damoetas et Lyctius Aegon,

dehinc:

Damoetas et Lyctius Aegon.

eadem species erit, si supremos similiter pedes detrahas, ut: (Verg. *buc.* 2. 6)
o crudelis Alexi, nihil mea carmina curas,

dehinc:

o crudelis Alexi nihil mea.

item iambico trimetro suprema detracta syllaba hendecasyllabon, quem quidam miuron vocant, edidit, ut: (Hor. *epod.* 2. 1)

beatus ille qui procul negotiis,

dehinc:

beatus ille qui procul quiescit.

similiter trochaico tribus revulsis pedibus metrum phalaecium protulit sic:
tollor in montes vagus entheus repente,

dehinc:

entheus repente.

rursus haec eadem conectens per cola et commata inter se innumerabiles edidit species, quarum aliae per coniunctionem, aliae per iniunctionem metrorum diversi generis compositae formataeque noscuntur. nam duobus pedibus et semipede versus heroi, quae penthemimeres tome dicitur, divulsis rursusque inter se copulatis pentametrum elegiacum figuravit, ut:

incipi Maenalius, incipe Maenalius.

idem hoc ex tribus penthemimericis fit et appellatur ab aliis tripenthemimeres, ab aliis trisyntheton. traditur autem trisyntheton [et *add. Keil, sed cf. Morelli 1990, p. 187 sq.*] illa species, quae tria cola e diversa ac seiuncta metri lege in unum carmen consociat tribusque trochaeis in fine concluditur, unde et trisyntheton appellatur, quod, licet si specierum trina ratione distinctum, tamen copulatis his versus unius generis propagatur. phalaecium quoque tetrametro heroo adsimili [quoque] inconsona inter se coniunctione sociavit ita: (Hor. *carm.* I 4. 1)

solvitur acris hiems grata vice <veris et favoni;

nam 'solvitur acris hiems grata vice' tetrametrus herous est *add. Morelli 1990, p. 188 sq.*, dehinc:

veris et favoni

tres trochaei sunt. eandem speciem et in anapaestico metro, id est dipodia eius antelata, protulit, velut:

age nunc comites, ferte sacra Baccho:

nam 'age nunc comites' anapaestica dipodia, 'ferite sacra Baccho' phalaecium metrum est. item ex iambica basi et choriambos sic:

novum melos Lydia dic:

nam 'novum melos' duo sunt iambi, 'Lydia dic' choriambus. rursus ex dimetro anapaestico et dimetro iambico catalectico sic:

age conscia Musa, sacros scopulis refer sonaque cantus:

'age conscia Musa sacros scopulis' dimetrum anapaesticum, 'refer sonaque can-

tus' dimetrum iambicum catalecticum. item ex dimetro iambico acatalecto et dimetro trochaico catalectico sic:

beatus ille qui procul, tollor in montes vagus:

nam 'beatus ille qui procul' dimetrum est iambicum acatalectum, 'tollor in montes vagus' dimetrum est trochaicum catalecticum. adeo fecundus varietate carminum et singularis artificii in excogitandis novis metris hic auctor est, ut et ceteris vatibus imitationis suae in componendis metris observantiam parem studiosa aemulatione praestiterit. nam plerique sequentis aevi his informati metrorum figurationibus et quibusdam aliis auctore Archilocho varias numerorum species et ipsi commenti posteris tradiderunt, unde innumerabilis incomprehensibilisque venit in manus copia. nam ex trimetro iambico archilochio iambicus pede minor, quem etiam decasyllabon vocant, figuratus est ab Alcaeo, unde et alcaicus dicitur, ut:

beatus ille quem potens deus.

item heptasyllabon anacreontium primam habens longam [additam], ut:
nunc sacra ferre ad aras.

item ex trimetro iambico catalectico medio trochaeo immisso sic: (Hor. *carm.* I 4. 2)

trahuntque siccas machinae carinas,

<dehinc:

trahuntque siccas multas machinae carinas

add. Morelli 1990, p. 189 sqq.>. nam a Callimacho medius trochaeus insertus est iambico versui. haec forma conveniens saturnio versui est. item iambicus dimetrus solutus in tribrachyn:

agite fugite quatite, Satyri.

item ex basi trochaica et molosso:

tollor altos in montes.

item ex trochaico dimetro catalectico et penthemimere dactylico:

tollor in montes vagus, numina sic stimulant.

item trochaicus tetrametrus catalecticus pluribus longis in breves solutis sic:

agite turba Phrygia nunc et quatite gravia tympana.

item trochaicum tetrametrum catalecticum quartum iambum habens, quod eupolidion vocatur:

Iuppiter vocatus adest, di favete ceteri.

item ex trochaico tetrasyllabo et dimetro ionico ἀπὸ μείζονος, quod est sotiadium:

heia <- ∪ | - - ∪ ∪ - > nunc mihi

(*con. Morelli 1990, p. 191*). item ex anapaestico dimetro acatalecto et iambico dimetro catalectico sic:

age nunc comites rabidae Cybeles vocent (una cum *codd., corr.*

Camerarius) choros ad aras.

† item sapphicum dimetrum hendecasyllabum anapaesticum catalecticum:

rapiunt hederas cito Maenades †.

item ex choriambis et dipodia iambica (iambicum *codd., corr. Gaisford*) alterna

- vice, ita ut in ultimo catalexin habeat, sic:
Lydia, dic precor mihi, perdere cur sodalem.
- item ex choriambo et dipodia iambica et trochaica, ultimo amphimacro, ut:
Lydia, dic precor libens, unde dona quae geris.
- item ex choriambo et basi iambica, ultimis trochaeis tribus:
Lydia, dic precor mihi cur tacere nolis.
- item ex choriambico dimetro acatalecto et trochaico dimetro catalectico sic:
Lydia, dic quid retices, cur venire perneges.
- item ex glyconio et iambico dimetro catalectico:
cantu continuat feros et impios gigantes.
- item ex pherecratio et iambico dimetro catalectico sic *** ex his Callimachi brevissimis duobus. item ex glyconio et pherecratio iunctis, e quis priapeus versus fit, sic: (cf. Hor. *carm.* I 15. 4 sq. et 5. 3)
Nereus ut caneret feros, grato Pyrra sub antro.
- item verso eorum ordine similis superiori versus creabitur, ut:
ibam forte per agrum, montis silvicomi nemus.
- item quod utrosque glyconios habet, ut:
ibam forte per arduum montis silvicomi nemus.
- item quod utrosque pherecratios sic:
rumpunt carbasa venti, fiunt liba Priapo.
- item ex duobus trochaeis et duobus iambis, ut:
sancta diva parens Sami.
- item ex molosso et iambo, qui molossiambus dicitur, ut:
marcenti gradu
nectebant choros.
- item ex penthemimere et syzygia iambica cum semipede et altero penthemimere, quod platonicon dicitur ut:
arma virumque cano, boni sodales, ludere nunc opus est.
- item dimetron heroon cum ithyphallico ex tribus trochaeis sic:
qua vada caerula molle flumen urget.
- item ex duobus dactylis et semipede, <qui> repetiti faciunt elegiacum, adiecta in primo syllaba una et in medio altera inserta, quod thesmophorion vocatur, ut:
o perpetuo tellus quae nunc riget usta gelu.
- item ex tome iambica et elegiaca, quae penthemimeres dicitur, sic:
canam relictus, impiger ipse veni.
- memineris autem generaliter elegiaci versus cola iambicis subnexa sub quacumque versus specie seu lege iambelegum ab auctoribus composito vocabulo nuncupari seu contra, si praeponas elegum iambo, elegiambum, ut:
impiger ipse veni, canam relictus:
- nam ‘impiger ipse veni’ tome elegiaca, ‘canam relictus’ tome iambica. item ex dimetro trochaico et penthemimere: (cf. Verg. *Aen.* III 1)
nunc deos adesse dico, postquam res Asiae.
- item ex trochaico dimetro acatalecto et choriambico dimetro catalectico sic:
Iuppiter beatus ille, Lydia dic per omnis.
- item ex basi trochaica et choriambo, ut:

Phoebe dulce sume merum.

item trochaicum tetrametrum catalecticum quartum iambum habens, quod eupolidion dicitur:

Iuppiter vocatus adest, di favete ceteri.

item ex trochaico dimetro catalectico et ionico ἀπό μείζονος ultimis tribus trochaeis et semipede:

Iuppiter caelo sedens fulmen parat acre, cuncta quo tremunt.

item ex ithyphallico *** sic:

mente concitatus tollor in scopulos repente.

item ex anapaestico dimetro acatalecto et iambico dimetro catalectico:

age nunc comites rabidae Cybeles vocent choros ad aras.

item ex dipodia anapaestica et ithyphallico:

age nunc comites, ferte sacra Baccho.

item ex choriambico et dipodia iambica et trochaica et ultimo (ultimo *et codd.*, *corr. Morelli 1990, p. 192 sq.*) amphimacra:

Lydia dic precor libens, unde mala quae geris.

item ex paeonico trimetro catalectico et ithyphallico, ut:

nunc agite, nunc tripudiis mihi dulce ferte carmen.

item ex paeonico dimetro et choriambico dimetro catalectico, ut:

nunc agite tota venit Lydia nunc per omnes.

item ex ionico ἀπό ἐλάσσονος et paeone tertio et ithyphallico:

miserarum est nec amore nec furore tangi.

item ex <dimetro *add. Morelli 1990, p. 193*> ionico ἀπό μείζονος et choriambico et ultimo iambo sic:

dic nunc age, Clio, mihi Pegaseum melos.

ΑΡΤΗΘΝ. GL VI 173. 27 sqq. praeterea utcumque sub incerta atque ambigua specie astu proferuntur, protinus intellegamus, qua metrorum origine procreata vel qua sint ratione studiosa composita, quo simul et ea quae fallunt inconexa inter se metra magistra lectionis instructione noscamus et ipsi ex nobis nova instigante gloria comminisci ac proferre possimus.

ΔΙΟΜ. GL I 501. 30 sqq. modi metrici sunt sex, κατὰ στίχον definitivus vel principalis, συστηματικός compositus, ἀσυνάρτητος inconpositus, συγκεχυμένος confusus, συνεξυγμένος coniunctus, παραγωγός derivativus.

2. SCHOL. in Aristoph. *av.* 959a. 1 sqq. (p. 150 Holwerda) Τρ εὐφημί' ἔστω] εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας στίχων λγ'. εἰσὶν οὖν οἱ πρῶτοι ἢ ἱαμβικοὶ τρίμετροι. οἱ ἕξῃς δύο ἀσυνάρτητοι παντελῶς καὶ πολυσηματίστοι ἀτάκτως τοὺς πόδας κειμένους ἔχοντες. μιμεῖται γὰρ τὸ ἀσυνάρτητον τῶν χρησιμῶν.

SACERD. GL VI 545. 16 sqq. asynarteta metra, id est inconvenientia, fiunt modis duobus: aut cum pes in aliquo metro non suo loco ponitur, ac si quis in iambico metro spondeum pedem secundo vel quarto loco ponat, ut Terentius: (*Andr.* 28)

vos istaec intro auferte, abite, Sosia.

qui versus constare potuisset, vel si in novissima parte spondeum habuisset: esset enim amphotetrameter hipponactium metrum iambicum, de quo supra trac-

tavi. fit asynartetum etiam per antipathian, id est per contrarrietatem, ac si quis proceleumaticum pedem, qui anapaestico datus est metro, contrario eius, id est dactylico, praestet, ut Vergilius: (*Aen.* XI 890)

arietat in muros et duros obice postis,

(*Aen.* XII 905)

genua labant, gelidus concrevit frigore sanguis,

(*Aen.* VIII 599)

inclusere cava et nigra nemus abiete cingunt.

quos pedes quidam faciunt dactylicos, primas duas breves ligatas pro longa accipientes, sicut praecepit Iuba metricus (fr. 42 Hense), sed errant: nam genus est illud asynartetum, quo usa est Sappho per totum librum suum primum. [E.C.]